



Елин Пелин

След двадесет години

За голямата ловджийска вечеринка, която щеше да стане на 4 декември 1952 година, се правеха усиленни приготовления. Тя обещавахе да бъде единствена по своята особеност. На нея щеше да се разиграва лотария на последните останали екземпляри от полезния дивеч в отечеството, за избиването на които бяха поканени всички сдружени ловци.

Мястото на останалите последни живи екземпляри от едрия дивеч – един елен и един сръндак – се знаеше и избиването им стана лесно. Търсеше се само заек. Но след три месеца търсене от специална комисия и от всички дружества из царството най-после последният екземпляр се намери някъде в Родопите.

За желаещи ловци да го преследват министерството на железниците отпусна тренове и безплатен превоз. За съжаление ловците не се отзоваха с голяма готовност.

От шестдесет хиляди членове, които броеше съюзът, взеха участие само двадесет и пет хиляди души. Значи, по-малко от половината. Тия двадесет и пет хиляди души се явиха всички с по сто патрона в раницата точно на уречения ден и час. След тридневен търсене, през което проявиха примерна дисциплина и като изстреляха двете и петдесет хиляди патрона, сполучиха да убият последния потомък на заешката раса у нас.

За всичко това се състави специален протокол, в края на който се изказа пожелание, щото българското правителство и специално министерството на народното стопанство да подеме развъждането на полезния дивеч, унищожен от съзнателните български ловци. Подобна резолюция се взе и в следния ловен конгрес. Министерството на народното стопанство се вслуша в гласа на хилядната организация и назначи десеточленен комитет от видни представители на ловното съсловие, деятели, писатели, общественици и въобщественици, който да проучи условията, местностите и начините, по които може да се осъществи това народно дело. На този комитет се отпуснаха безотчетно десет милиона лева за изучаване, командировки, заседания, пътни, дневни и прочие.

И животът като че ли се подобри, защото народът почувствува, че пулсът на родолюбивите сърца в нашата малка, но хубава родина, не е престанал да бие.

И ето че рано през пролетта на 1954 година вестниците съобщиха, че комитетът за развъждане полезен дивеч в България е доставил от Сибир за разплод един чифт зайци, като подарък от съветското правителство. Комитетът наскоро щял да съобщи мястото, дето тази щастлива двойка ще бъде пусната за размножаване. Ловците от разни области предявиха спор, но правителството със закон-наредба уреди въпроса,

като реши зайците да се пуснат в народния парк Витоша.

Тогава се създаде подробна и обширна програма за тържеството, в уреждането на която освен комитетът взе участие и управата на ловния съюз.

На уречения ден на означеното място, което беше близо до село Симеоново, се нареди официалният свят, между който личеха чуждестранните представители, делегат от страна на царя, министрите с госпожите си, областните управители, председателите на всички ловни дружества, кметовете от всички градове и пр., и пр.

Освен официалните лица тука беше се стекъл и маса свят. Ловци с тържествуващи лица и умилени очи, професори по естествознание бяха довели студентите. Учителите от всички столични училища бяха довели учениците – младите поколения да видят с очите си жив заек, за който бяха чували от дедите си и бащите си. Касапското и готварското съсловие бяха дошли със знамената си. Журналисти, фотографи, гастрономи, агрономи, маса учен свят се тикаше да заеме по-добро място.

Публиката се тълпеше, чакаше, движеше и шумеше. Интересът и любопитството растяха от минута на минута. Около старите ловци се трупаха любознателни младежи и със зяпнали уста слушаха разни истории за заека и за лова.

Чрез няколко високоговорители се съобщаваше на публиката да пазят тишина, защото, ако животните при пускането им се уплашат, могат да избягат обратно в Сибир.

Нетърпението на публиката порасна, защото определен час на пускането отдавна беше минал, а комитетът го нямаше. Чуваха се негодуващи протести. Между публиката стояха постови стражари с камшици. Високоговорителят на няколко пъти апелира за спокойствие.

Най-после десеточленният комитет пристигна с луксозен автомобил. Членовете му бяха с цилиндри, с гърди, увенчани с ордени, с доволни лица.

Навалицата отстъпи и им даде път с нескончаемо ура.

Комитетът се качи на специално приготвена трибуна и председателят даде с ръка знак, че ще говори. Настана тишина.

– Господа министри, господа чуждестранни представители, господа официални представители от цяла България, драги ловци и уважаеми госпожи и господа, пушането на зайците не ще може да стане днес по няколко причини. Първо – комитетът бе забравил да опита вкуса на месото им и едвам вчера, като се сети, че това е едно от важните пропускания за нашата цел, реши да ги изяде, което и направи. Въпросните

зайци, които бяха сготвени по два начина, задушено и попска яхния, действително излязоха вкусни. Само че имат един недостатък, мъчно увират. Това се дължи на обстоятелството, че в Сибир те са живели при много ниска температура.

За всичко това комитетът състави протокол.

Второ – комитетът реши да поиска от почитаемото правителство нов кредит от 10 милиона лева, за да направи проучвания на друга раса от заешката порода, която да има същия вкус, но да увира по-лесно.

Трето...

– Стига! Стига! – чуха се гласове. – Вярно! Вярно! – чуха се аплодиращи възгласи. Публиката почна да се разотива с нови надежди.

КРАЙ

© 1936 Елин Пелин

Набиране: Георги Величков  
Източник: Словото

**Публикация:**

Елин Пелин. „Събрани съчинения в шест тома“, Том трети; „Български писател“, С. 1977. Под редакцията на Тодор Боров, Кръстьо Генов и Пеньо Русев.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5409>]